

CONTACT MET DE JONGEREN

☒ Rust. ☒

N IET HET ONBEWOGENE IS RUST.

Willen we werkelijk rust hebben, dan moeten we te midden van het beweeg der dingen contact hebben met een vast punt.

Twee schilders moesten een schilderij vervaardigen, waarin een zoo goed mogelijk beeld werd gegeven van rust.

De eerste schilderde een watervlak zonder rimpel, omzoomd door statige boomen.

De tweede had óók een waterlandschap afgebeeld, maar woeste golven werden aanschouwd, langs den hemel jagende wilde wolken, en boomen buigend onder het geweld van den storm. Doch zie... op een der zwiepende takken boven de kokende, bruisende watermassa zat een kleine vogel, moegevlogen, en zong er lustig zijn lied. Hoe de storm raasde, hij liet zijn rustpunt niet los.

Heeft deze tweede schilder niet het beeld van echte rust gevonden? Moegevlogen in den storm, vermoeid en beladen komt de mensch tot God, tot Christus. En daar ontvangt hij rust voor zijn geweten. En daar vindt hij rust voor zijn ziel.

Maar dan moet hij in de hand van Vader en Zoon zijn geborgen, en die plaats der rust niet verlaten. Alleen contact met Hem geeft rust te midden van alle onrust.

Nu we contact houden met de jongeren, dachten we goed te doen, hen er eens op te wijzen, dat zij contact met God moeten hebben in Christus te midden van al de onrust, die hen omringt.

Want dat alleen geeft ware rust.

Moody sprak hierover eens met een juffrouw, die elke evangelieprediking bijwoonde, welke hij hield, maar die altijd onrustig bleef. Op zekeren keer vertelde hij een geschiedenis van den slinger van de klok. De slinger was ontmoedigd, omdat hij zoo vele keeren per jaar moest tikken. Maar eindelijk kreeg hij vrede door de gedachte, dat hij contact had met het uurwerk, terwijl hij op zichzelf niets zou zijn. Ook

troostte het hem, dat hij wel dikwijls moest tikken, doch telkens toch maar één keer tegelijk. Deze gelijkenis had de gewenschte uitwerking. De jonge dame kreeg vollen vrede. Ze schreef het aan Moody. Ze zei hem, dat ze nu God vertrouwde op Zijn woord. Dat ze zich verheugde, contact met Hem te hebben door het geloof. En dat ze nu voor iederen dag opnieuw genade zou ontvangen. — Ze was thans zóó gelukkig, dat ze met iedereen sprak over het beeld, door Moody gebruikt, en men haar daarom juffrouw Slinger ging noemen. Uit dankbaarheid zond ze daarop Moody een schoone klok... „van Mejuffrouw Slinger.” Maar inderdaad was ze geen slinger meer; ze werd niet meer nutteloos en twijfelmoedig heen en weer geslingerd. Ze was nu een slinger in de klok. En rustig gaf ze op het rechte oogenblik het geluid, dat van haar werd verwacht. Ze had thans contact met haar Maker.

J. N. V.

VORSTELIJKE PRACHT

De wintervorst in melkwit hermelijn,
beglansd door vlammeend rood en zonnegoud,
dekt met z'n mantelzoom het wachtend woud,
waar berken blozen in den rossen schijn
en pijnen pralen met teer karmozijn
op dof smaragd, waaronder 't donker grauw,
wyl hoog daarboven blij hemel blauwt,
die kimwaarts vlamt in gloed van rooden wijn.

Aan hooge hulststruik hangen droppels bloed
tusschen het groen der stekelige blaren,
bedonsd met smetloos reine sneeuwen aren.

Eén vorstelijke weelde — overvloed —,
en — als het nacht — de eindelooze scharen
der verre sterren gouden kandelaren. H. W. A.

Het wachtend woud
in feestkleeding van
☒ wintervorst. ☒

